

sed ollid hästi käsivand, tulli se wanna
koer teist korda, omma maia taggosi saa-
da. Siis wanna lits tahtis mitte ruumi
anda, ja ütles: aia mind wälja, muido
ma ep lähhen mitte. Kui sul lust on, siis
hakka peäl; saaksime nähha, kes woimust
saab? jubba noored koerad irwitasiid om-
made hambadega. Sel wisil piddi se koer,
omma hea süddame pärrast keige talwe
lähbi, oues maggama, ning külmana.

Öppetus.

Ühhe woerale lubba anda ommas maia
wallitseda, se ep olle tarkus. Sest kui
sinna annad temmale heast süddamest sõr-
me laius ruumi, siis ta tahhab kãmlil laius-
saada. Sest wanna rahwas ütles nenda:
anna sinna lubba kurratil kirikus minna,
siis ta tahhab ka rãastoli peäle minna.

Kaarn ning Rebbane.

Rebbane näggi, et kaarn olli juustus-
tuf ärra warrastand ja nokkis selle jure
ühhe tamme otsa peäle. Temma nälpas
keelt ning tulli ta jure ning ütles libbe kee-
lega: Oh mis kenna lind sinna olled! Oh
mis kenna lind sinna olled! Ennä! Kuida
so sulled hüloawad päike wasto! — Hea
meelega tahhaksin minna ka so laulmist
kuulda, siis ma woiksin ennast suurus-
ta, et ma olen middagid arrotist näinud
ning kuulnud; kes teab, kui sul ilus lant-
minne on, ehk sind tõstetakse lindude kun-
ningaks? Kaarn, kes se kitusse jures olli
uhkeks sanud, tõstis omma kotte heält,
ning hüüdis: kra! kra, kra! Jubba juust
kukkus mahha, ning rebbane tõttis sedda
ärra naermiseses, et ta olli kül kaarna sul-
led ning heält küanud agga mitte temma
moistust.